

— και β'. ὁ ρυθμὸς καθὼς εἰν' εὐκόλος μὲ τὸ πρῶτον, θυμᾶσι πολλὸν περισσώτερον τὴν εὐκόλην ἐπιφάνειαν ποῦ περιγράφεται, παρ' ὅ,τι ἤθελε κάνειν ἂν ἦτανε μὲ τὸ δεύτερον— ὡστόσο ἐκεῖνος, μὲ ἔλη τὴ συνείδησι, εἰς ὅλα ὅσα κί' ἂν ἄκουε, pegabai majorem— και τότε ἔγω ἐνθυμήθηκα τ' ἀπόφθεγμα ποὺ λυμαθίη νόσ ο ὕ δ ἰ δ ω σ ι, κί' ἄφρητα τὸ διδάσκαλον νὰ χαίρεται τὴ γνώμη του, λένοντά τους μόνο τὸ λόγο ποῦ, κατὰ τὴν ὀρθὴ συμβουλή τοῦ ἀρχαίου, ἔπρεπε νὰ τελειώνη πάντα τέτοιαις συζητήσεσι— δηλ. σοὶ μὲν ταῦτα δεκοῦν τ' ἐστὶν, ἐμοὶ δὲ τὰ δε.—

(14) Αὐποῦμαι: πῶς δὲν ἔγραψα μὲ ὕψος ἀνάλογον εἰς ἐντυπείμην, ἐνῶ τὸ ὕψος, γιὰ νὰ ἦναι τέτοια, ἀπαιτεῖ δύναμεις και ἡσυχία ... (*) ποῦ δυσκολώτατα ἡ τύχη ἐνόνεται μὲ τὴ φύσιν γιὰ νὰ χαρίσῃ εἰς ἄνθρωπον! Ἐποῦσε ἐλπίζω νὰ συγχωρηθῇ τὸ μέσον γιὰ τὸ σκοπὸν— ἐνῶ ἡ θυσία τοῦ σκοποῦ εἰς τὸ μέσον ἦθελ' εἶναι ἐγωῖσμός ἀσυγχώρητος— κί' ἤθελα παύσω ὀλίγη νὰ λυποῦμαι ἂν αὐτὸς ὁ σκοπὸς τῆς ἐντι ἐπιτύχαινε— δηλ. ἂν ὁ ἀδύνατος λόγος μου ἐτάχυνε διόλου τὸ θρίαμβο τῆς ἀλήθειας— κί' ἔβλεπα τέλος πάντων τὸ ἔθνος νὰ διευθύνεται ἀκλόνητος κατ' ἐκείνον τὸ δρόμον ... ποῦ ὁ λόγος τοῦ Προφήτου του εἶχε δείξει, ἀφ' οὗ ἀνέτειλε ἡμέρα τῆς ἐλευθερίας του.—

(*) «Σοφία γραμματικῶς ἐν εὐκαιρίᾳ σχολῆς, και ὁ ἐλασσόμενος πράξει αὐτοῦ σοφισθῆσεται»— Σοφία Σειράχ—XXXVIII—24—Εἰς τὸ σύγγραμμα τοῦ Burke «Reflections on the revolution in France» (διευθυνόμενον πρὸς ἓνα φίλον τὸν Γάλλον εἰς εἶδος ἐπιστολῆς εὐρίσκω τὴν ἐξῆς ὀρθότατην σημείωσιν καθόσον ἀφορᾷ τὸ βιβλίον ποῦ ἀνέφερα «I do not determine whether this book be canonical, as the Gallican church, till lately, has considered it, or apocryphal, as here it is taken—I am sure it contains a great deal of sense and truth.»

